

Alueiden komitean lausunto aiheista:

- ”Ehdotus: Neuvoston asetus yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä ja tiettyjen viljelykasvien tuottajien tukijärjestelmistä”,
- ”Ehdotus: Neuvoston asetus Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tuesta maaseudun kehittämiseen annetun asetuksen (EY) N:o 1257/1999 muuttamisesta ja asetuksen (EY) N:o 2826/2000 kumoamisesta”,
- ”Ehdotus: Neuvoston asetus viljan yhteisestä markkinajärjestelystä”,
- ”Ehdotus: Neuvoston asetus riisin yhteisestä markkinajärjestelystä”,
- ”Ehdotus: Neuvoston asetus kuivatun rehun yhteisestä markkinajärjestelystä markkinointivuosiksi 2004/2005–2007/2008”,
- ”Ehdotus: Neuvoston asetus maito- ja maitotuotealan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (EY) N:o 1255/1999 muuttamisesta”, ja
- ”Ehdotus: Neuvoston asetus maito- ja maitotuotealan maksun vahvistamisesta”

(2003/C 256/03)

ALUEIDEN KOMITEA, joka

ottaa huomioon joukon ehdotuksia komission asetuksiksi ”Kestävää maataloutta koskevat pitkän aikavälin näkymät”, KOM(2003) 23 lopullinen – 2003/0006 CNS – 2003/0007 CNS – 2003/0008 CNS – 2003/0009 CNS – 2003/0010 CNS – 2003/0011 CNS – 2003/0012 CNS,

ottaa huomioon neuvoston 10. helmikuuta 2003 Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 265 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla tekemän päätöksen pyytää aiheesta alueiden komitean lausunto,

ottaa huomioon puheenjohtajansa 22. lokakuuta 2002 tekemän päätöksen antaa lausunnon valmistelu ”kestävä kehitys” -valiokunnan tehtäväksi,

ottaa huomioon lausuntonsa aiheesta ”Komission tiedonanto neuvostolle ja Euroopan parlamentille – Yhteistä maatalouspolitiikkaa koskeva väliarviointi” (CdR 188/2002 fin) ⁽¹⁾,

ottaa huomioon lausuntonsa aiheesta ”Ehdotukset neuvoston päätöksiksi – Yhteisen maatalouspolitiikan uudistaminen” (CdR 273/98 fin) ⁽²⁾,

ottaa huomioon ”kestävä kehitys” -valiokuntansa 12. kesäkuuta 2003 hyväksymän lausuntoluonnoksen (CdR 66/2003 rev. 2), jonka esittelijä oli Limousinin lääninvaltuuston puheenjohtaja Robert Savy (F, PSE),

hyväksyi 2. ja 3. heinäkuuta 2003 pitämässään 50. täysistunnossa (heinäkuun 2. päivän kokouksessa) yksimielisesti seuraavan lausunnon.

⁽¹⁾ EUVL C 73, 26.3.2003, s. 25.

⁽²⁾ EYVL C 93, 6.4.1999, s. 1.

ALUEIDEN KOMITEAN NÄKEMYKSET JA SUOSITUKSET

1. Johdanto

1.1. Alueiden komitea antoi 20. marraskuuta 2002 lausunnon aiheesta ”Komission tiedonanto neuvostolle ja Euroopan parlamentille – Yhteistä maatalouspolitiikkaa koskeva väliarviointi” (CdR 188/2002 fin). Lausunnon antamisen jälkeen on tapahtunut paljon, ja yhteisen maatalouspolitiikan uudistuksen sisältö, asiayhteys ja rahoitus ovat täsmentyneet.

- Brysselissä 24.–25. lokakuuta 2002 kokoontuneessa Eurooppa-neuvostossa päätettiin laajentuvaan Euroopan markkinoiden tukemiseen varattavien määrärahojen enimmäismääristä sekä muistutettiin mieliin epäsuotuisassa asemassa olevien alueiden merkitys ja maatalouden monitoiminnallinen luonne. Päätöksissä vahvistetaan markkinoihin liittyvien menojen ja suorien tukien aiheuttamat kustannukset kaudella 2007–2013. Päätösten avulla on tarkoitus taata yhteisen maatalouspolitiikan säilyminen ja valaista keskipitkän aikavälin näkymiä, jotta viljelijät voivat asteittain mukauttaa hallintokäytäntönsä ja komissio voi aikanaan ryhtyä soveltamaan uusia suunta-aviivoja. Ne tasoittavat tietä Euroopan unionin laajentumista varten.
- Euroopan unioni esitteli 16. joulukuuta 2002 ehdotuksensa WTO:ssa käytäviä maatalousneuvotteluja varten. Unioni ehdottaa mm. tuontitullien alentamista 36 prosentilla, vientitukien leikkaamista 45 prosentilla ja maataloudelle maksettavien sisäisten tukien supistamista 55 prosentilla. Kehitysmaiden tilanteen kohentamiseksi ehdotettiin erityissäännöksiä.

1.2. Komissio hyväksyi 21. tammikuuta 2003 yhteisen maatalouspolitiikan väliarviointia koskevat asetusehdotuksensa. Niitä tulee tarkastella omassa asiayhteydessään. Eräiden komission ehdotusten pohjana ovat WTO:ssa käytävät maatalousneuvottelut ja yleinen keskustelu kauden 2007–2013 rahoitusnäköymistä.

Komissio on lisännyt heinäkuussa tekemiinsä ehdotuksiin kaksi merkittävää muutosta: maitoalan yhteisen markkinajärjestelyn uudistuksen ja tuen dynaamista mukauttamista koskevat uudet säännöt. Tuen irrottaminen tuotantomääristä on kuitenkin yhteisen maatalouspolitiikan uudistamisen keskeinen tekijä.

Alueiden komitea käsittelee lausunnossaan komission ehdotusten keskeisiä näkökohtia, kuten tuen irrottamista tuotantomääristä, tuen dynaamista mukauttamista ja maaseudun kehittä-

mistä. Lähtökohtana ovat kysymykset ja kriittiset huomiot, joita komitea esitti lausunnossaan komission heinäkuussa 2002 julkaisemasta tiedonannosta.

2. Tuen irrottaminen tuotantomääristä

Alueiden komitea on ilmaissut kannattavansa tulotuen käyttöönottoa ja periaatetta, jonka mukaan tuki irrotetaan tuotantomääristä. Yhtenäisen tukimuodon avulla voidaan yksinkertaistaa YMP:n hallintoa ja lujittaa markkinoiden asemaa maataloustuotannon ohjaajana.

Alueiden komitea on kuitenkin muistuttanut riskeistä, joita liittyy tuen irrottamiseen ehdotetun mukaisesti. Vaarana on alueiden välisten erojen syventyminen, tuottajien tai alueiden välisen kilpailun vääristyminen ja eräiden tuotannonalojen vakauden horjumisen.

Komitea on lisäksi huolissaan siitä, että tuotantomääristä täysin riippumattomat tuet ovat myöhemmin alttiita leikkauksille ja karsimiselle.

Kyseisten riskien analysoimiseksi on käynnistetty ennakoarviointeja.

Komissio on julkaissut arvioita, joissa analysoidaan ehdotusten seurauksia. Arviot ovat luonteeltaan lähinnä makrotaloudellisia. Niissä punnitaan eri tuotteiden tuotanto- ja hintanäkymiä muttei käsitellä alueiden komitean esiin ottamia näkökohtia.

2.1. Toimenpiteiden alueellisia vaikutuksia ei arvioida. Tuki täydellinen irrottaminen tuotantomääristä saattaa johtaa tuotannon pienentymiseen epäsuotuisilla tai syrjäisillä alueilla ja kiihdyttää häiriöille alttiiden maatalousalueiden autioitumista. Alueiden tasapainoiseksi kehittämiseksi on otettava huomioon häiriöille alttiiden tai huonosti kannattavien tuotannonalojen tiivis side kyseisiin alueisiin ja esitettävä selkeästi kehittämistyössä käytettävät keinot.

Onkin hyödynnettävä yhteisön toimien tarkistusta ja etsittävä paitsi uusia sellaisten luonnonhaittojen tasoitusvälineitä, jotka vaikuttavat huomattavasti maatalousrytysiin (kaltevuus, korkeus, erityisilmasto), myös keinoja edistää suurten alueiden käyttöä (rinteiden niittäminen, alueen kunnossapito) ja niiden yleistä taloudellista kehitystä.

2.2. Ehdotuksen mukaan tilakohtainen tulotuki määriteltäisiin viitekauden 2000–2002 perusteella. Tämä ei kuitenkaan vähennä tuottajien, tuotannonalojen ja alueiden välisen kilpailun vääristymisen vaaraa. Alueiden komitea korostaa jo YMP:n puolivälitarkastuksesta antamassaan lausunnossa sitä, että komission ehdotus säilyttäisi ennallaan nykyisen tilanteen, jossa tuottavimmat tilat saavat paljon enemmän tukea hehtaaria kohti kuin vähemmän tuottavat. AK kehottaakin komissiota ainakin pidentämään viitekautta vuosiin 1998–2002. Lisäksi jätettäkään kunkin tuottajan osalta huomioimatta viitekauden kaksi kokonaistukimäärältään heikointa vuotta. Kyseisen komission esittämän periaatteen mukaan saavutetut edut jäädytettäisiin, mikä hyödyttäisi maataloustuotannoltaan intensiivisimpiä alueita ja vankimmassa asemassa olevia tuotannonaloja. Nykyisessä YMP:ssä ilman suoria tukia jäävien tuotannonalojen (sianliha, siipikarja, hedelmät ja vihannekset) tuotannon ja markkinoiden tasapaino olisi suuressa vaarassa horjua. Kyseiset tuotannonalat saattaisivat muuttua – perinteisten tuotantoaluiden kustannuksella – entistä houkuttelevammiksi ja kannattavammiksi sellaisille tuottajille ja alueille, joilla on etunaan historiallisia viitekohtia.

Vakavan kilpailuvääristymisriskin ja markkinoiden tasapainon horjumisen välttämiseksi voitaisiin ehkä harkita tuen määrittelyä tuotantoalueittain keskimäärin hehtaaria ja suurta tuotantovalikoimaa (peltokasvit, perinteinen karjankasvatus, valkoinen liha, hedelmät ja vihannekset) kohden. Tukijärjestelmiä koskevassa asetusehdotuksessa (III osaston 5 luvussa) säädetään mahdollisuudesta määrittellä tuet alueellisella tasolla keskimäärin hehtaaria kohden. Mikäli kyseistä säännöstä sovelletaan, sitä tulee soveltaa unionin kaikissa osissa. Sen avulla ei kuitenkaan voida pienentää tuotannonalojen välisen kilpailun vääristymisen riskiä.

2.3. Ehdotuksissa ei myöskään käsitellä markkinoiden epätasapainottumisen riskiä ja sitä vaaraa, että perinteiset pientilat, jotka ovat alteimpia häiriötekijöille, joutuvat talousvaikeuksiin tuotannonvalvontavälineiden jäädessä pois käytöstä. Valvontavälineet ovat kuitenkin osoittautuneet käyttökelpoisiksi naudanlihan tuotantoa hiljattain kohdanneiden kriisien yhteydessä. Niiden avulla on myös voitu vuodesta 1983 lähtien ratkaista edullisesti maidon liikatuotanto-ongelma. Eri tuotannonalojen hallinnointi on hiukan epäjohtonmukaista. Esim. peltoviljelyä valvotaan tulevaisuudessakin entistä tiukemmin (kesannointivelvoite 10 prosenttia, ei koske teollisuuden tarpeisiin tarkoitettuja viljelykasveja) ja maitokiintiöitä korotetaan yhteisön voi- ja maitojauhevarastojen kasvusta huolimatta (viittaamatta kuitenkaan ensisijaisesti nuoriin viljelijöihin ja vuoristoalueiden maatalousyrityksiin). Lisäksi käyttöön otetaan taatut enimmäispinta-alat, jotka rajoittavat valkuais- ja energiakasvien tuotannon kehityspotentiaalia, ja naudan- ja lampaanlihan tuotannon valvonta- ja ohjauvälineet aiotaan poistaa käytöstä kokonaan.

2.4. Myöskään tuen ehdotetun irrottamisen vaikutuksia maan hintaan ja kiinteistömarkkinoihin ei ole arvioitu, vaikka vaarana on, että paineet tilakoon kasvattamiseksi lisääntyvät ja että pientilat katoavat ja parhaiden maiden hinnat kärsivät inflaation. Samalla saattaa käydä niin, että hieman vaatimattomammalla ja karumilla maalla hylätään. Vaikutukset kohdistuisivat myös nuorten intoon ryhtyä viljelemään maata, vaikka sen pitäisi olla ensisijainen tavoite.

2.5. Alueiden komiteaa askarruttaakin edelleen, onko tulo-tuen laskentatapa YMP:n tavoitteiden mukainen. Komitean mielestä asetusehdotusten sisältämät ehdotukset eivät edistä seuraavien päämäärien saavuttamista:

- Tukien tulisi jakautua entistä asianmukaisemmin viljelijöiden ja alueiden kesken sekä ympäristöä vähiten kuormittaville viljelytavoille ja häiriöille alttiiden alueiden maataloudelle.
- Viljelijöiden tulotason tulisi säilyä ennallaan, vaikka markkinoiden tasapaino järkkäisi, kun tuet irrotetaan kokonaan tuotantomäärästä. Komission tavoitteena oleva maatalouden kyky sopeutua markkinoiden tarjoamiin mahdollisuuksiin riippuu viljelijöiden investointipäätöksistä. Ne puolestaan riippuvat maatalousmarkkinoiden vakaudesta, sillä viljelijät investoivat vain, jos heillä on tietoa keskipitkän aikavälin kehitysnäkymistä. Eri tuotannonalat eivät ole tässä suhteessa tasa-arvoisessa asemassa. Kasvien viljely edellyttää vain vähän erityisinvestointeja, kun taas karjankasvatus vaatii runsaasti erityislaitteita. Kyseisten markkinoiden vakauttamiseksi käytettäviin välineisiin on siis kiinnitettävä erityistä huomiota.
- Eurooppalaisen maatalousmallin ja korkeatasoisen karjankasvatuksen säilyttäminen. Huomiota ei kiinnitetä lainkaan kasvivalvontatuotantoon perinteisen rehuviljelyn yhteydessä. Näin jätetään lisätalaa sellaisista maista peräisin olevan soijan ja maissin tuontiin, joissa harjoitetaan laajalti geeniteknisesti muunnettujen lajikkeiden viljelyä.
- Tuen siirtäminen sukupolvelta toiselle.

Alueiden komitea suhtautuu edelleen myönteisesti yleiseen periaatteeseen, jonka mukaan tuet irrotetaan tuotantomäärästä, sillä nykyjärjestelmälle ei enää ole perusteita seuraavista syistä:

- Nykyään tuotantopäätökset tehdään tukien eikä markkinatilanteen mukaan.

- Tuet jakautuvat erittäin epätasaisesti tuotannonalojen ja alueiden kesken.

Komitea katsoo kuitenkin, että tutkimusten nykyvaiheessa ja nykyisen markkinatuntemuksen perusteella periaatetta ei voida ryhtyä soveltamaan ilman tuotannonvalvontamekanismeja tai tulotakuujärjestelyjä, jotka tulee vielä määritellä.

3. Tukien sitominen ympäristövaatimusten noudattamiseen

3.1. Alueiden komitea kannattaa tuen sitomista EU:n lakisääteisten vaatimusten noudattamiseen ympäristön, elintarviketurvallisuuden (mainittu ehdotetun asetuksen perusteluissa muttei 4 artiklassa), eläinten terveyden ja hyvinvoinnin sekä työsuojelun alalla. Se yhtyy komission näkemukseen siitä, että tukien irrottamista tuotantomääristä on välttämätöntä täydentää sitomalla tuet vaatimusten noudattamiseen.

Komitea kannattaa niin ikään toimia, joiden tarkoituksena on lisätä maaseudun kehittämistä koskevaan asetukseen (EY) N:o 1257/1999⁽¹⁾ maininnat siirtymä- ja investointituitista. Tavoitteena on helpottaa viljelijöiden mukautumista kyseisiin vaatimuksiin.

3.2. Alueiden komitea on kuitenkin huolissaan siitä, miten tukien sitominen ympäristövaatimusten noudattamiseen toteutetaan käytännössä. Yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä annettavan asetuksen 3 artiklassa todetaan, että ”suoria tukia saavan viljelijän on noudatettava liitteessä III tarkoitettuja lakisääteisiä hoitovaatimuksia”. Tällainen järjestelmä perustuu tilatarkastusten yleistämiseen, ja sen käyttöönotto vaatii aikaa. Tämä vaatimus ei kuitenkaan sovi yhteen sen kanssa, että asetusluonnoksen säännökset ovat heti velvoittavia. Jotta viljelijät voisivat noudattaa kaikkia tukien saamisen edellytyksenä olevia ympäristövaatimuksia, asetukseen tulee sisällyttää siirtymäsäännöksiä. Alkuvaiheessa järjestelmän tulisi olla pikemminkin käytänteiden kehittämismuunnos kuin sanktio. Sitä paitsi tuen mukauttamisen lykkäminen vuodesta 2003 vuoteen 2006 herättää kysymyksen, miten paljon varoja kyseisen toimen toteuttamiseksi vuodesta 2004 lähtien on todella käytettävissä. Mukauttamisen ohella tuottajien ei pidä olettaa maksavan lisää tilatarkastuksia.

3.3. Edellisessä lausunnossaan alueiden komitea ilmaisi huolensa siitä, että yhteisön tiukentuvien ympäristövaatimusten noudattaminen ja yhteisön maatalousalan kilpailukyyn parantaminen on vaikea sovittaa yhteen kaupan vapautuessa

sääntelystä. Komission ehdotus, joka liittyy WTO:ssa käytäviin maatalousneuvotteluihin, ei ole omiaan lievittämään tätä huolta. Komissio ehdottaa maataloustuotteiden tuontitulleihin 36 prosentin kokonaisalennusta muttei määrittele tuontitavaroille laatua tai tuotanto-oloja koskevia vaatimuksia. Mikäli velvoitteita asetetaan vain eurooppalaisille tuottajille, yhteisön maataloudelle koituu kielteisiä seurauksia, ja vaikutukset eurooppalaisille kuluttajille tarjolla olevien tuotteiden laatuun ovat vaatimattomat.

4. Kesannointivelvoite ja muu kuin ravintotuotanto

Komission ehdotuksissa säädetään ympäristösyistä toteutettavaa pitkän aikavälin kesannoinnista, jonka on määrä kattaa 10 prosenttia tilojen maatalousmaasta, sekä energiakasvien tukemisesta (päästövähennyshyvitys).

Nämä ehdotukset täydentävät yleistä suorien tukien järjestelmää, ja komitea huomauttaa niistä seuraavaa:

- Muun kuin ravintotuotannon alalla on todellisia mahdollisuuksia kehittää uusia tuotannonaloja ja parantaa maaseudun asukkaiden työllistymismahdollisuuksia. Energiakasvien viljely on vain yksi näistä mahdollisuuksista.
- Muita kuin ravintokasveja viljellään nykyisin pääasiassa kesantomailla. Tällaisen mahdollisuuden ansiosta biopolttoaineiden tuotantoon tarkoitettujen kasvien viljely kukoistaa viljanviljelyalueilla. Tarkasteltavana olevassa asetusluonnoksessa poistetaan mahdollisuus kesantomailla viljelyyn ja kavennetaan biomassan hyödyntämiseen perustuvan energiapolitiikan kehitysnäkymiä yhteisön tasolla. Yhteisön energiapolitiikan perusteelliseksi uudelleenmäärittelemiseksi on kuitenkin vahvoja perusteita: Kioton pöytäkirja, EU:n jäsenvaltioiden ydinenergiapolitiikan kehitys ja kansainvälisten öljymarkkinoiden jännittynyt tilanne.

5. Tuen dynaaminen mukauttaminen

5.1. Alueiden komitea on ilmaissut lausunnossaan olevansa tyytyväinen tukien dynaamisen mukauttamisjärjestelmän käyttöönottoon sekä järjestelmään sisältyvään enimmäismäärään ja tuen vapauttamiseen mukauttamisesta. Järjestelmän hyvänä puolena on, että sen ansiosta YMP:lle ominainen epätasainen jakautuminen korjautuu, maaseudun asukkaiden työllistymismahdollisuudet parantuvat ja maaseudun kehittämistä koskeva pilari vahvistuu. Komitea ei ole asettanut tuen enimmäismäärän periaatetta kyseenalaiseksi, mutta on pohtinut, onko 300 000 euron suuruinen yhtenäinen enimmäismäärä sopiva ratkaisu.

(1) EYVL L 160, 26.6.1999, s. 80.

Komission ehdotuksessa neuvoston asetukseksi yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä ja tiettyjen viljelykasvien tuottajien tukijärjestelmistä ja erityisesti sen II osaston 2 luvussa "Tuen vähentäminen ja mukauttaminen" esitetään kaksi tärkeää muutosta, joita ei mainita komission 10. heinäkuuta 2002 julkaisemassa tiedonannossa YMP:n väliarvioinnista:

- Enimmäismäärä poistetaan käytöstä.
- Tilojen maksusuodet mukautetaan niiden saamien tukien määrään siten, ettei järjestelmä koske vähempää kuin 5 000 euroa saavia tiloja.

Vain 6 prosenttia dynaamisen mukauttamisen ansiosta säästyvistä varoista on tarkoitus käyttää toisen pilarin toimiin.

Alueiden komitea pahoittelee tuen enimmäismäärän periaatteen hylkäämistä mm. sen symboliarvon vuoksi. Yhteisen maatalouspolitiikan kannatusta suuren yleisön keskuudessa heikentää usein se, että jotkut maanomistajat saavat huomattavia rahallisia tukia.

5.2. Komitea on kuitenkin yleisesti ottaen komission esittämän järjestelmän kannalla, mikäli tässä yhteydessä

- mukautetaan tukien vähennykset tilojen saamien suorien tukien määrään
- säilytetään periaate, jonka mukaan tiloille maksettavia suoria tukia vähennetään merkittävästi, jopa 19 prosenttia vuoteen 2013 mennessä; näin lievennettäisiin tuotantomääristä riippumattomien tukien laskentamenetelmien aiheuttamaa kilpailun vääristymistä.

5.3. Alueiden komitea pahoittelee kuitenkin, että vain osa (6 prosenttia) tukien dynaamisen mukauttamisjärjestelmän ja vähentämisen johdosta säästyvistä varoista aiotaan käyttää maaseudun kehittämissuohjelmiin sisältyviin toimenpiteisiin. Komission nyt esittämät ehdotukset ovat askel taaksepäin verrattuna säännöksiin, joita se ehdotti heinäkuussa 2002 julkaisemassaan tiedonannossa. Alueiden komitean mielestä kyseiset säännökset olisivat olleet omiaan vakiinnuttamaan maaseudun kehittämisen YMP:n toiseksi pilariksi ja vahvistamaan sitä.

On huomattava, että luultavasti lisävarojen puutteen vuoksi ei suunnitella minkäänlaista yhtenäistä politiikkaa nuorten viljelijöiden hyväksi.

Kyseiset määrärahat jaetaan jäsenvaltioiden kriteerien, maatalousmaan määrän, maataloustyöllisyyden ja asukasta kohti ostovoimana mitatun bruttokansantuotteen (BKT) perusteella. Tällaisessa lähestymistavassa huomiotta jäävät säännöt, joiden

mukaan tukimäärärahoja jaetaan ja hallinnoidaan aluetasolla. Alueiden komitea on tietoinen siitä, että maaseudun kehittämissuohjelmien rakennetta on vaikea enää muuttaa ohjelmakaudella 2000–2006. Se kehottaa komissiota kuitenkin tarkastelemaan ohjelmien väliarvioinnin yhteydessä niissä sovellettavia hallintomenetelmiä, jotta saataisiin selville, millaiset järjestelmät ovat tehokkaimpia.

6. Maaseudun kehittäminen

6.1. Komission ehdotus neuvoston asetukseksi Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tuesta maaseudun kehittämiseen annetun asetuksen (EY) N:o 1257/1999 muuttamisesta ja asetuksen (EY) N:o 2826/2000 kumoamisesta sisältää tärkeimmät niistä säännöksistä, jotka komissio esitti heinäkuussa 2002 julkaisemassaan tiedonannossa.

Alueiden komitea muistuttaakin tässä yhteydessä kannattavansa yleisesti ottaen asetuksessa (EY) N:o 1257/1999 säädettyjen liitännäistoimenpiteiden laajentamista siten, että ne koskevat myös vaatimusten noudattamista, maatilojen neuvontajärjestelmiä, viljelijöiden sitoumuksia noudattaa lakisääteisiä vähimmäisvaatimuksia tiukempia eläinten hyvinvointia koskevia vaatimuksia sekä osallistumista jäsenvaltioiden ja yhteisön laatuohjelmiin ja kyseisten ohjelmien edistämistä.

6.2. Komitea kiinnittää kuitenkin huomiota seuraaviin seikkoihin:

- Etenkin eläinten hyvinvointiin liittyvien vaatimusten velvoittavuus saattaa aiheuttaa ongelmia perinteiselle laatu-tuotannolle. Vaatimusten noudattamista edistävät tuet eivät voi olla ainoa ratkaisu. Yhteisön lainsäädännön vaikutuksia tämäntyyppiseen tuotantoon, joka ei vaikuta merkittävästi yhteisön sisäiseen kauppaan, tulee mitata nykyistä hienosyisemmin, jotta soveltamissäännöt voitaisiin suhteuttaa tavoiteltuihin päämääriin.
- Komission näkemys maaseudun kehittämisestä on liian suppea, sillä se pitää maaseudun kehittämistä maataloustuotannon jatkeena. Alueiden komitea tiedostaa, että ehdotetut liitännäistoimenpiteet koskevat ohjelmakautta 2000–2006 eivätkä estä käynnistämästä lähitulevaisuudessa keskustelua maaseudun kehittämissuohjelmien uudelleenmuotoilusta. Komitea toivookin erityisesti, että aluepolitiikan ja maaseudun kehittämissuohjelmien yhteen nivomista ryhdyttäisiin välittömästi pohtimaan vuoden 2003 lopussa julkaistavaa kolmatta koheesioraporttia ajatellen.

7. Yhteisen maatalouspolitiikan uudistuksen täytäntöönpano

Yhteisen maatalouspolitiikan uudistuksen täytäntöönpano liittyy kiinteästi WTO:ssa käytävien maatalousneuvottelujen edistymiseen ja Euroopan unionin vuosien 2007–2013 talousarviota koskevien rahoitusnäkymien valmisteluun.

7.1. YMP:n uudistus ja Maailman kauppajärjestö

Alueiden komiteaa askarruttaa, miten komission esittämät yhteistä maatalouspolitiikkaa koskevat ehdotukset ja sen Maailman kauppajärjestössä käytävissä maatalousneuvotteluissa ajamat näkemykset nivoutuvat yhteen.

Se huomauttaa vaarana olevan, että WTO:ssa käytävien maatalousneuvottelujen tulokset horjuttavat yhteisen maatalouspolitiikan uudistuksen kokonaistasapainoa mm. seuraavissa suhteissa:

- suojattujen maantieteellisten merkintöjen suojaaminen sekä yleensä yhteisön ja jäsenvaltioiden järjestelyt elintarvikkeiden laadun ja turvallisuuden varmistamiseksi, kuluttajille tiedottamista koskevat säännökset mukaan luettuina
- ympäristönsuojelua, eläinten hyvinvointia, elintarviketurvallisuutta ja kansanterveyttä koskevien velvoittavien sääntöjen soveltaminen, myös yhteisöön tuotaviin tuotteisiin.

Lisäksi AK katsoo, ettei YMP:n uudistamista koskevia tärkeitä päätöksiä tule tehdä ennen kuin WTO-neuvottelujen tulos on tiedossa.

7.2. Rahoitusnäkyvät (2007–2013)

Alueiden komitea on huolissaan tavasta, jolla keskustelua Euroopan unionin talousarviota koskevista rahoitusnäkymistä

vuosiksi 2007–2013 valmistellaan. Se pelkää, että valinnan hetkellä maaseudun kehittäminen ja muu kuin tavoitteeseen 1 liittyvä aluepolitiikka katsotaan tekijöiksi, joiden kohdalla voidaan joustaa. Jäsenvaltiot ovat jo nyt yhtä mieltä siitä, että ensimmäisen pilarin rahoitus tulee säilyttää reaaliarvoltaan vuonna 2006 saavutettavassa enimmäistasossa. Samaten ollaan pääsemässä yhteisymmärrykseen siitä, että aluepolitiikkaan liittyvä rahoitus myönnettäisiin suurimmaksi osaksi alueille, jotka ovat vuoden 2006 jälkeen tavoite 1 -tukikelpoisia. Koska kyseiset määrärahat lyödään lukkoon heti aluksi, jousto toteutetaan maaseudun kehittämiseen ja/tai muihin kuin tavoitteeseen 1 liittyviin aluepoliittisiin toimiin varatuista määrärahoista jäsenvaltioiden kokonaiskustannusten enimmäismäärän mukaan.

Alueiden komitea aikoo toimia valppaasti sen puolesta, että kehityksen vakiinnuttamista ja lujittamista varten varataan riittävästi varoja uskottavan politiikan toteuttamiseksi.

7.3. Täytäntöönpanoaikataulu

Yhteisen maatalouspolitiikan uudistus on tarkoitus panna täytäntöön asteittain. Uudistuksessa tulee aikanaan ottaa huomioon WTO:ssa tehdyt päätökset, mutta myös alustavat tulokset toimista, joita on toteutettu markkinoita, viljelijöiden tulotasoa ja maaseutualueita koskevan väliarvioinnin yhteydessä.

Alueiden komitea toivoo, että täytäntöönpanoaikataulu olisi joustava, jotta sitä voitaisiin mukauttaa ulkoisten tapahtumien, täytäntöönpanon yhteydessä ilmenneiden ongelmien sekä niiden tietojen perusteella, joita saadaan uudistuksen alueellisten vaikutusten pysyvän seuranta- ja arviointijärjestelmän ansiosta. Seurantajärjestelmä on välttämätöntä ottaa käyttöön, varsinkin kun otetaan huomioon alueiden komitean mainitsemat riskit, joita uudistuksen tiettyihin näkökohtiin liittyy.

Bryssel 2. heinäkuuta 2003.

Alueiden komitean

puheenjohtaja

Albert BORE